

vi tager Ministerens Lovforslag, som det forelaa, da han havde udarbejdet det og fremsat det i Folketinget, saa har vi Grundlag for at skabe en ny Enighed. Der er jo ikke Grund for dette høje Ting til at være saa bange for Ændringer, der er indsat i det høje Folketing, at vi ikke skulde kunne tage en Realitetsforhandling op her i Tinget.

Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds beklagede mine Udtalelser om Misbrug, thi saadanne kunde ikke konstateres i nævneværdig Grad. Naa, de kan jo ikke konstateres alle sammen og bliver det heller ikke. Men jeg sagde, at man overdrev Misbrugene. Jeg tænkte paa de Misbrug, der finder Sted ved den fortsatte Hjælp, som Kasserne jo ikke har Kontrol eller Indseende med, og som er de Misbrug, der særlig skaber Modstand. Nogen Misfornøjelse med Kassernes Administration, som betyder noget, har jeg i alt Fald ikke mødt nogen Steder — jeg tror ogsaa, den i det væsentlige er upaaklagelig —, men Anvendelsen af den fortsatte Hjælp har nu og da kunnet give Anledning til berettiget Kritik.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at den Anvisning, jeg har givet paa, at man skulde stille sig mindre stift og mere elastisk overfor Arbejdsmuligheder, Lønspørgsmaal og Tariffer, var saa farlig at følge, thi det hele var udsat for at skride sammen og bringe Arbejderne i Elendighed, hvis man brød denne Stivhed. Jeg forstaaer godt, at det ærede Medlem har den Opfattelse, for ellers opretholdt man vel ikke denne Stivhed. Det er vel netop, fordi man nærer en Frygt for, at de Fordele, der er vundet for Arbejderklassen som Helhed gennem Organisationerne, skulde gaa tabt, hvis man stillede sig paa et Forstaaelsens Grundlag, et Forhandlingsgrundlag i vanskelige Tider overfor vanskelige Situationer, at man fastholder sin Stivhed. Men jeg tror, det ærede Medlem har fuldstændig Uret i denne sin Frygt. Det elastiske knækker ikke saa let sammen som det stive — det er en almindelig Erfaring —, og det vil det heller ikke gøre i dette Tilfælde. Jeg tror, at saavel Arbejdernes Sammenhold, deres Organisationers Styrke, som deres Lederes Forhandlingsevner og Indsigt muliggør en langt mere elastisk Optræden end den, der vises, og at meget nyttigt og sundt Arbejde vilde kunne tilvejebringes derved. Det ærede Medlem maa forstaa, at man ikke kan sige, at hvad Burmeister & Wain kan betale, skal være Rettesnor for alle Landets

Virksomheder, lige saa lidt som det kan nytte at sige, at det, en Landmand, der sidder paa det yderste Skær og maaske lige kan klare sig, kan betale, skal være Rettesnor for, hvad en Arbejder skal kunne leve af. Intet af disse Standpunkter er rimeligt. Der ligger mange Muligheder imellem dem, og disse Muligheder vil kunne udnyttede paa en langt mere elastisk Maade, end de bliver i Øjeblikket. Først naaer Arbejderne i en Virksomhed faar Interesse for, hvad der tjenes, og Risiko for, hvad der tabes i denne, først da vil der komme rigtig Spil i Produktionen. Det er det nuværende System ikke i Stand til at tilvejebringe.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg maa sige til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), som vedvarende hævder, at der ved dette Lovforslags Fremsættelse er sket et Brud paa Sammenhængen i min Stilling til Arbejdsløshedslovgivningen, at jeg har ikke sagt, at det, som skete ved dette Lovforslags Fremsættelse, var et i Forvejen beregnet Skridt. Det Udtryk har jeg slet ikke brugt. Jeg har om min Stilling til Arbejdsløshedslovgivningen udtalt, at Formaalet var at naa tilbage fra den Sammenblanding af Understøttelse og Forsikring, som tilvejebragtes i 1917, til et Forsikringsprincip som Hovedgrundlag for Arbejdsløshedslovgivningen. Jeg havde næret Haab om, at dette fuldt ud var sket i 1921; men jeg er, siden Kronestigningen er gennemført, blevet paa det rene med, at Loven af 1921 indeholder Forsikringsprincippet i desværre stærkt fortyndet Tilstand, i en saadan Fortynding, at dets Opretholdelse ikke mere tjener de Interesser, som i Tide maa tjenes. Forsikringsgrundlaget vilde have været fuldt gennemført ved Loven af 20. December 1921, hvis der med Hensyn til den fortsatte Hjælps Ydelse var indtraadt den Afhængighed af Krisetilstanden, som Forudsætningen var, da Loven blev gennemført. Men det viste sig aldeles ikke at være Tilfældet. Vi opretholder ganske simpelt en Tilstand, som paa Produktionens Omraade bortser fra ethvert Hensyn til den genvundne Guldkrone, og saa klarer man sig, naaer Talen er om den yderligere Arbejdsløshed, og hvad deraf følger, med den fortsatte Hjælp, som Arbejdsgivere og Stat og Kommune bærer Byrden af. Derved flytter man en væsentlig Del af Ansvarret bort fra dem, der er bestemmende for Arbejdsvilkaaene, over paa Samfundet. Derigennem sker den Fortynding af Forsikringsprincippet, jeg har talt om, og dette gør det klart, at det fornødne Skridt